



část první

1. září

1. září bylo to nejhorší datum, jaké Vojta znal. Rozdělovalo rok na dvě období: krátké prázdniny a dlouhatánský školní rok. Také to znáte, že čas neběží pořád stejně rychle? Vojta to často zkoušel a měl to ověřené! Když o prázdninách jezdil tryskem na kole z kopce po polní cestě u tety Marty, uběhlo celé dopoledne jako nic. Tedy, jenom když ho přítom teta nenačapala. Když načapala, musel okamžitě domů a pomáhat třeba v kuchyni nebo plít zahrádku. V tu chvíli se čas neuvěřitelně vlekl. Bylo to tím, že při pletí ho **STRAŠLIVĚ** bolela záda a při mytí nádobí **ABSOLUTNĚ NESNÁŠEL** mastné fleky ve vodě? Nebo mu opravdu čas dělal naschvály a přestal utíkat, když to Vojta nejméně potřeboval?

To ale teď v sedm hodin ráno nechtěl Vojta řešit. Jen se mu tak vpletla do myšlenek vzpomínka na Jestřábí, protože tam utíkal čas také pokaždé trochu jinak. A od školy Vojta očekával, že tam bude čas téměř stát. Ovšemže ten různě ubíhající čas souvisel také s tím, jak jsou dospělí nespravedliví. Všichni kluci v Jestřábí dělali „trysky“ z kopce za vesnicí, dokonce pořádali i závody a nikdo se o to nestaral. Jenom teta Marta mu dělala kázání:

„Umíš si představit, co by se mohlo stát? Že bys to nemusel ani přežít?“ Nemusel přežít. Vašek Brůžků přeletěl





přes říditka už třikrát. Ve Vojtovi se vždycky zatajil dech, když to viděl. Vašek ale vzápětí vyskočil a křičel: „Viděli jste to? Jak jsem letěl? To bylo suprový! Jsem tryskový král!!!“ A poskakoval kolem s úplně zkříženými říditky a všichni se tomu hrozně chechtali a byli šťastní, že se nic nestalo. A potom sjeli kopec ve velikém chomáči všech kol a slunce do nich pražilo a kolem uší jim fičel vítr a nikdo se nevysekal tak, jako předtím Vašek. Vojtovi se zdálo nespravedlivé, že ho teta hlídala jako ostríž a přitom s nimi byli v partě i jiní kluci z města, co byli v Jestřábí u babiček a strýčků na prázdninách. Ale o nikoho se NIKDO NEBÁL tak, jako se bála teta Marta o Vojtu. Vojta to považoval od tety za NESPRAVEDLNOST, i když mu jednou teta řekla: „Vojtíšku, nediv se. Víš, že máme důvod se o tebe bát.“ A povytáhla přitom významně obočí. Vojta věděl, na co asi teta naráží, ale nechtěl se o tom bavit. Když se vrátil z Jestřábí, rozebírali to i s bráchou. A brácha si taky myslí, že když se dospělí nechovají ke všem dětem stejně, je to nespravedlivé.

Jak si tak Vojta představoval svoje prázdninové trysky s kluky z Jestřábí, napadlo ho: Kdyby se po smrti dostal do nebe, jak by tam jeho duši utíkal čas? Jako o prázdninách, nebo jako ve škole? Ale v nebi žádný čas není! Chvíli si to zkoušel představit. Představit si svět, ve kte-





rém by nikdy nebylo 1. září, ani ráno, ani poledne, ani večer, protože slunce v něm nevychází ani nezapadá. To by znamenalo, že v něm nemůže být nikdo ani malý, ani velký, ani starý, protože čas stojí. Tak nějak jako v pohádce o Šípkové Růžence? Jenže v pohádce kvůli tomu zastavenému času lidé usnuli. A taky mu to připomnělo nápis na náhrobku na hřbitově. Chodili tam každou neděli po mši zapálit svíčku:

ZDE V PÁNU ODPOČÍVÁ

EVA NOVÁKOVÁ

1. 5. 1989– 11. 10. 2006

Kdyby duše jejich Evy spala nebo odpočívala, to by si s ní nemohl člověk ani popovídat. Vojta si s ní ale povídá dost často, i když si musí přiznat, že si na ni vlastně ani moc nepamatuje. Ale pan farář říká, že Eva je v nebi a že se tam za nás přimlouvá. A takového „přimlouváče“ potřebuje Vojta často. Bylo by tedy velmi nemilé, kdyby se život v nebi podobal spíš spánku nebo odpočívání.





Pro přemýšlivé hlavy:

Souhlasíš s Vojtou? Čemu by se život v nebi podobal podle tebe?

Jak tobě běžel čas prvního září?

Je nějaký rozdíl mezi tím, jak běží čas o prázdninách a ve škole? Jestli ano, jak to, že to není vidět na hodinkách?

Mají o tebe také rodiče strach? Proč? Proč někdy vůbec mají lidé jeden o druhého strach?

Co se asi přihodilo malé Evě?

Dá se podle tebe povídat s někým, kdo umřel? Jestli ano, liší se to nějak od normálního povídání? Jak?

Zajímá tě ještě něco, o čem přemýšlel Vojta? Jestli ano, zeptej se někoho, koho znáš a s kým by sis o tom mohl povídat.

Zajímá tě, co se stalo Vojtovi dál?
Počkej si na druhý díl!

Tvoje babička Ludmila

